

EULÀLIA VINTRÓ, CAP DE LLISTA D'INICIATIVA PER CATALUNYA

¿Una alcaldessa per a Barcelona?

«Lali» Vintó és militant del PSUC des de l'any 1974. Té una llarga tradició de compromís amb l'esquerra antifeixista d'aquest país, que arranca de la seva vinculació al SDEUB en els anys 60. No ha trobat cap partit que representi millor que el PSUC els objectius i les utopies de transformació de la societat, i en el moment que IC li demana que encapçali la llista per Barcelona li sembla un deure accedir a aquesta petició.

Des de gener de 1985, Eulàlia Vintó és regidora de l'àrea d'Ensenyament de l'Ajuntament de Barcelona. Des de juny de 1984 havia estat adjunta a la Regidoria de Cultura i Ensenyament, de Maria Aurèlia Capmany. I, encara des de primers de desembre del 83, regidora sense assignació.

Va incorporar-se a l'Ajuntament després que al cap de quatre mesos de les darreres Municipals, Jordi Solé plantejés la seva pròpia substitució. El PSUC havia obtingut tres regidors i havia fet pacte amb els socialistes per constituir la majoria de govern.

La regidora Vintó ha combinat el càrrec amb el de diputada al Parlament de Catalunya, des del 1984. I amb la Càtedra de Grec a la Universitat de Barcelona, fins a la llei d'incompatibilitats, que li va fer demanar l'excedència.

—¿La imatge de seriositat que es desprèn de les seves fotografies, no la preocupa?

—Això és una cosa que em diuen, que tinc fama de dona «dura» i seriosa. Penso que és un cert mite. Jo sóc una persona amb bastant sentit de l'humor..., si bé amb un gran sentit de la responsabilitat.

—Dels quasi quatre anys que porta de regidora, ¿de què se sent més satisfeta i de què menys?

—Allò que més em satisfà és el clima de treball, col·laboració, participació i il·lusió que s'ha generat entre el miler llarg de tècnics que treballen a l'àrea. És un dels havers més importants i difícils d'aconse-

Militant del PSUC des del 74, catedràtica de grec i regidora d'Ensenyament a l'Ajuntament de Barcelona. Lali Vintó és candidata a alcaldessa en la llista d'Iniciativa per Catalunya.

J. M. Pasqual

guir, ara que el passotisme és patrimoni potser excessiu de casa nostra. Allò que no em satisfà és no haver arribat a un grau de col·laboració suficient amb la institució autonòmica. I deu haver-hi part de culpa personal i, part, institucional.

—¿I el grau suficient de col·laboració entre les institucions autonòmica i municipal no s'assolirà fins que governi un mateix color polític a banda i banda de la plaça de Sant Jaume...?

DOMÈNEC UMBERT

«Ei que sí que és imprescindible és que no es faci un ús partidista de les institucions».

¿Qui és qui?

No cauré en el pecat habitual dels valencians quan, en referir-se al fet polític, es miren —diguem que ens mirem— en l'espill espanyol. En política i en massa coses, que a falta de criteris es va a remolc de la caixa de ressonància madrilenya.

¿Qui és qui en la política valenciana?

La trista veritat és que ningú no és ningú.

La política valenciana i els suposats executius d'aquesta no han dissenyat encara model propi. O se segueix disciplina fervorosa o es copien barroerament estils mancats de perfils diferenciats.

Perfils que cal suposar que tenim, encara que a voltes ens n'avergomeryim i d'altres els sublimem fins a altars pagans. Els polítics i la seua política d'esquerres és tot un supòsit. Les velles barbes dels seus filòsofs puritans llueixen nostàlgies caduques, com a màxim penjats a les parets, com a estampetes miracles de fervors rancis. Santons sense canonització mística ni encensos eclesiàstics. Això sí, amb una nodrida concurrència de beats descreguts, safata d'almoines en una mà i *botafumeiro* en l'altra.

L'esquerra política valenciana ha perdut —llevat de les mínimes i honoroses excepcions del cas— l'atractiu del puritanisme a ultrança. La cosa que priva és l'aparença i el gest, i no el contingut.

Pel que fa a la dreta política valenciana, sempre va a la recerca del «cap». L'important és qui mana més i qui té més poder, no importa el missatge, per retre-li fervorós vassallatge.

La dreta política valenciana, que no és certament la de nivell socioeconòmic, continua, com sempre, totalment desconcertada. Per a ella, l'important és lluitar contra el socialisme en el poder, per reacció, que no per convicció. Que la veritat és només una, i és de la seua propietat.

Com a corredor de pas, de la dreta a l'esquerra, hi ha l'«esnobisme» del centre-centralista, també retut adorador de l'ídol buit de filosofia, mag del maquillatge, xeic al sol ajagut a l'espera de rendibilitzar errors aliens.

Però el «qui és qui» en la política valenciana assoleix un major grau d'incoherència quan obrim el ventall de l'anomenat valencianisme polític a ultrança.

D'una banda, el denominat nacionalisme històric pancatalanista, molt actiu en el passat, i actualment contemporitzador dels supòsits democràtics comunistes. La seua actitud despreciativa a l'entorn social va segar la discussió constructiva que aportava solucions de futur.

L'altre nacionalisme històric valencianista pur, somniador, minoritari, quimèric, és crisàlide sense esclatar, sempre a l'espera no se sap massa bé de què.

Després apareix el valencianisme de «regionalisme ben entès», que flirteja amb tota mena de matisos, que es diu que no és de dretes ni d'esqueres, sinó tot el contrari, i que vol defensar la seua terra com si realment ho fos, i predica una croada de guerrilla civil amb cabdill per la gràcia de Déu inclòs.

També hi ha l'altre valencianisme polític. El que des de Coalición Valenciana es tracta d'escampar. Aquest, no el qualifique, perquè seria favorablement parcial per la meua banda; ni desqualifique, que això ja ho faran els altres, sense demanar-los esforços.

Coalición Valenciana tracta, ara i en el futur, de reunir el millor de cada casa, si se'm permet l'expressió. Dialogar amb tots. Que tot el soroll se senta. Que es discuteix civilitzadament tot el que s'ha de discutir i, si pot ser, es trobe la fórmula adequada.

Potser és una utopia. Tant se val. Que les utopies, quasi sempre, són un punt de partida. □

—No crec que sigui imprescindible. El que sí que és imprescindible és que no es faci un ús partidista de les institucions. En el cas de la CMB, per exemple, tots dos n'han fet un ús partidista, i han col·laborat a generar el descrèdit dels polítics i de les pròpies institucions, en uns moments en què la consciència democràtica del nostre país és encara molt feble. I no parlo de perills de colp d'estat, sinó de la responsabilitat dels partits polítics de fer una pedagogia que ajudi a entendre el sentit profund de la democràcia.

—¿Després de la nominació de Barcelona Seu Olímpica, Maragall ha fet ús partidista de la seva condició d'alcalde?

—No ho puc afirmar. Ell ha aconseguit els Jocs, i això ningú no li ho pot negar. El que em preocuparia no és l'explotació personal i institucional de l'èxit, sinó que l'èxit li fes perdre de vista que Barcelona és encara avui una ciutat desequilibrada, i que tot no s'acaba amb la consecució i preparació dels Jocs.

—¿La Barcelona-92 ha posat la reelecció a la butxaca a Pasqual Maragall?

—Si el senyor Maragall no tingués avui en el seu haver la nominació Olímpica, i malgrat això sortís alcalde de Barcelona, es podria afirmar que s'ho

• En les discussions de cara a la unitat electoral, entre Coalición Valenciana i Unió Valenciana, aquest darrer partit no va posar damunt de la taula, en cap moment, la discussió sobre els

havia guanyat sense necessitat dels Jocs. Avui aquesta hipòtesi ja no és comprovable.

—*¿Com creu que és més fàcil guanyar l'alcaldia de Barcelona, amb un xandall o amb uns blaus?*

—Ni amb una cosa ni amb l'altra. L'alcaldia de Barcelona no és ni un xandall olímpic ni un jove ros amb els cabells al vent. No és ni la imatge americana ni la imatge esportiva. L'alcaldia de Barcelona és un objectiu massa seriós per deixar-lo en mans dels assessors d'imatge.

—*¿Però, ara en secret..., com a dona, quin dels dos votaria?*

—Com a dona votaria la dona.

—*¿I està segura que les barcelonines faran que Barcelona tingui alcaldessa a partir de l'estiu?*

—A mi no m'agradaria ser alcaldessa de Barcelona només amb el vot de les dones. Som més del 50 per cent de la població, però una proposta per a Barcelona ha de contemplar totes les vessants de la vida ciutadana.

—*Vostè és regidora amb en Maragall d'Alcalde; si es donava el cas, ¿vostè pactaria amb Cullerell?*

—La federació de partits que jo represento —IC— es defineix d'esqueres, i per tant, difícilment donarà

«Tot no s'acaba amb els Jocs del 92».

suport a una Coalició de partits —CiU— que es defineix nacionalista. El nacionalisme, si no va acompanyat d'altres connotacions socio-econòmiques, acaba sent de dretes. Per tant, la nostra Federació no donarà mai suport al senyor Cullerell per ser alcalde de Barcelona.

—*¿Però Maragall no ha deixat de fer política municipal d'esqueres?*

—En la política municipal socialista hi ha fallades, sobretot a l'hora de promoure els mecanismes de participació ciutadana. Però els darrers vuit anys de govern socialista i comunista han suposat una millora important de les condicions de vida dels ciutadans de Barcelona.

Tanmateix, una anàlisi d'esquerra ha d'estar en desacord amb determi-

Noticiari electoral

llocs a ocupar en les llistes d'Alacant. Per als unionistes, les comarques del sud paren massa lluny. La seua presència allí es perd en el temps, quan **Vicente Ramos** abandonà el partit per considerar-lo «excessivament nacionalista».

Tampoc els homes de **Francisco Domingo** no ho tenen fàcil quan traspassen la «barrera provincial». Així, entre els seus aliats hi ha l'UPRA, grup ultra alacantí les interioritats del qual ja van eixir publicades en EL TEMPS la setmana passada. No sembla que els integrants d'aquest partit ultra tinguen molta anomenada entre els homes que malden per construir «un centre nacionalista valencià», segons el seu programa. Però no hi ha més cera que la que crema. De tota manera, de cara a les pròximes eleccions convindria revisar els companys de viatge, sense perdre de vista el llistó electoral que suposa el 5 per cent, aplicable en cada circumscripció electoral.

• L'ex-alcalde franquista d'Alacant **Francisco García Romeu** «ha trencat el silenci», com titulava a plena tinta

la premsa de la ciutat els primers dies de la pre-campanya. El motiu que ha fet que **Francisco García Romeu**, fiscal jubilat, plante cara a l'actual alcalde **José Luis Lassaletta** ha estat la inauguració del parc de lo Morant, precisament aquest mes, en plena eufòria inauguradora per part dels responsables de les institucions valencianes.

García Romeu, Gran Cruz del Mérito, atorgada pel rei Joan Carles pel seu treball «en pro de la ciutat d'Alacant», assegurarà que el terreny va ser adquirit amb una gestió personal seua, que va convèncer els cunyats de **Francisco Planelles**, perquè li'l cedissen per només trenta milions. Després d'aquest intent desestabilitzador, és possible que la regidora **Josefa Ahumada**, ara militant del partit Unión Valenciana, faça seu el primer projecte d'ajardinament del Túria. Fins i tot és possible que algun document ara amagat li done la raó.

• Totes les enquestes i l'opinió generalitzada de distints observadors polítics coincideixen a assenyalar que el PSPV-PSOE no repetirà majoria ab-

soluta en l'Ajuntament de València, tal com ja passà en les primeres eleccions municipals, en les quals hagué de pactar amb el Partit Comunista per aconseguir l'alcaldia. Per tant, s'insinua ja un possible pacte, que, si la lògica no enganya, hauria d'incloure la coalició Izquierda Unida-Unitat del Poble Valencià. Molt més lluny queda el CDS, encara que el cap de llista del partit, **Manuel del Hierro**, afirma que venceria totes les diferències personals que el separen de **Ricard Pérez Casado**, si la direcció del seu partit així ho indica. En aquest cas, la pitjor part seria per a l'actual alcalde, que vetà personalment la possibilitat que **Del Hierro** entràs en la seua llista municipal.

Des de la dreta no es perd l'optimisme, i Unión Valenciana somia ja amb un pacte amb Alianza Popular. Segons l'opinió d'alguns líders de la dreta valenciana, **Martín Quirós** i **González Lizondo** ja han emparaulat l'acord municipal, i el menys votat cediria l'alcaldia a l'oponent majoritari, en el cas que les dues formacions aconseguissen sumar una quantitat de regidors que els donàs la majoria.

• **Vicent Ventura** es presenta a les llistes al Parlament europeu per la candidatura Esquerra dels Pobles, que aplega els partits Euskadiko Ezkerra, Esquerda Galega i l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra. **Ventura** figura en el lloc quart de la candidatura i compta amb unes bones perspectives per arribar a convertir-se en un eurodiputat, ja que Esquerra dels Pobles funciona amb un mecanisme rotatori, i, amb un representant només que es guanya l'escó, els primers de la llista s'alternarien en la representativitat. Seria el cas, també, de **Marc Palmés**, candidat per l'Entesa.

Ventura no és l'únic valencià que aspira a viatjar a Estrasburg. També **Josep Lluís Albinyana** es presenta en les euroeleccions, però sota les sigles Per l'Europa de les Nacions, que aplega Esquerra Republicana, Eusko Alkartasuna i el Partido Nacionalista Galego, on figuren en els primers llocs de la llista **Garaikoetxea**, **Heribert Barrera** i **González Marinas**. **Albinyana** hi acudirà, igualment, en el quart lloc.

El darrer valencià que prova sort a les europees en una llista d'un partit on no milita és **Josep Guia**, líder del PSAN i del Moviment de Defensa de la Terra, que ha estat inclòs en les llistes d'Herri Batasuna, candidatura que ja ha estat presentada a València i a Barcelona.

• Divendres a la tarda, Iniciativa per Catalunya realitzà la presentació pública de la candidatura per Barcelona, que és encapçalada per l'actual regidora d'ensenyament **Eulàlia Vintró**. Entre els assistents hi havia **Antoni Lucchetti** i **Jordi Altarriba**.

Iniciativa per Catalunya està portant una agenda d'actes molt atapeïda, la qual cosa contrasta amb les declaracions d'**Eulàlia Vintró**, en el sentit que **Pasqual Maragall** és el millor alcalde que en l'actualitat pot tenir Barcelona.

• Dissabte 16 de maig, Esquerra Republicana de Catalunya presentà el programa general per a les eleccions municipals de tot Catalunya. Van assistir tots els dirigents del partit i els primers candidats de tot el país. En el mateix acte **Heribert Barrera**, número dos a la llista europea «Per l'Europa de les Nacions» afirmà que no usaria en cap cas a Estrasburg la llengua espanyola.

• Diumenge al matí, Convergència i Unió aplegà al palau blau-grana els regidors i els alcaldes que presenta la Coalició. El partit nacionalista no aconseguí omplir el local amb els vuit mil assistents que havia anunciat. Dels cinquanta autocars que s'esperaven, només en van arribar dinou. Potser la intensa pluja que queia a Barcelona va ser-ne la principal culpable.

• **Carles Gasòliba**, primer candidat a la llista europea per Convergència i Unió, va presentar la seva candidatura dilluns al matí. A la llista figuren

també **Concepció Ferrer**, d'Unió Democràtica de Catalunya, **Joaquim Muns** —un independent— i **Max Cahner**, de Convergència Democràtica de Catalunya i editor del diari *Avui*. La previsió és de treure entre quatre i cinc diputats. Segons Convergència i Unió, els tres eixos principals de la campanya són aconseguir que hi hagi un component català en el procés d'unitat europea, la defensa dels interessos propis de Catalunya —encara que no siguin coincidents amb els d'altres llocs de l'estat—, i el seguiment del procés d'adequació de l'Estat espanyol a les comunitats europees.

Altres noms de la llista europea de CiU són **Agustí Montal**, **Tete Montoliu**, i **Miquel Roca** i **Junyent**, tots ells en llocs d'improbable elecció.

nats punts de la gestió municipal, les més significatives són determinades polítiques clientelars que encara es fan, la creació d'un estaf polític de confiança al voltant dels regidors i de les àrees, determinada aplicació de la política de serveis socials, alguna insensibilitat davant les bosses de marginació i pobresa.

—*Els darrers sondejos diuen que només un 5 per cent dels ciutadans coneix*

«No tinc la possibilitat de sortir a TV3».

Eulàlia Vintró, i només un 3 per cent pensa votar l'opció que vostè representa...

—Jo no tinc la possibilitat de sortir a TV3 amb anuncis pagats per tots els ciutadans. No he estat consellera de la Generalitat i no puc sortir a anunciar bons.

A Iniciativa per Catalunya no tenim els mitjans econòmics de socialistes i convergents, no tenim ni TV3 ni Sant Cugat. Partim d'una campanya molt més apropada al terreny, d'anar als sindicats i a les entitats —i no amb el talonari a la mà!—, a demanar-los que vinguin a treballar amb nosaltres. A curt termini, potser obtindrem resultats poc espectaculars, però el nostre projecte no acaba el 10 de juny.

—*¿Si després de les eleccions vostè no és l'alcalde de Barcelona, a què es dedicarà?*

—Seguiré sent regidora de l'Ajuntament, cosa de la qual estic força convençuda, per no dir-ne del tot.

El temps lliure —si me'n sobra, perquè cada any en tinc menys—, penso distribuir-lo d'una manera equitativa entre els meus amics, la lectura, la música i viatjar. □